

3) Com ja s'ha dit, caldria abandonar per sempre l'ensenyament i la pràctica de la «proposta Coromines-Solà», perquè no té cap base filològica, atempta contra la semàntica de les dues preposicions implicades i representa un menyspreu dels parlars que fan servir, legítimament, la preposició *per a*, àdhuc en la llengua oral, en aquells casos. A més, va en la línia contrària a la que representa l'evolució de Fabra.

4) El significat d'opinió s'ha d'expressar, segons la documentació apor-

tada pel lingüista tortosí, mitjançant la preposició composta i no pas la simple (p.e.: *Per a l'Església el matrimoni és un sagrament; per a l'Estat, un acte civil*).

5) Tan correcta és l'expressió *per sempre* com l'expressió *per a sempre*.

6) En la producció oral i escrita dels parlars sud-occidentals es pot admetre el canvi de la conjunció final *perquè* en la forma *per a que*. En general, però, val més mantenir la forma *perquè*, especialment tenint en compte el fenomen de

la caiguda de la preposició *a* davant la conjunció *que*.

I res més, sinó felicitar el professor Joan S. Beltran i Cavaller per la seva notable aportació a un tema gramatical complicat i discutit, bo i desitjant que aquesta seva aportació doni els fruits que mereix. ◆

JOSEP RUAIX I VINYET

Material d'interès lingüístic i etnogràfic

Jaume Medina,
El parlar d'una família vigatana,
Ed. Llibres de l'Índex, 2 vols.,
Barcelona 2014.

El catedràtic, escriptor, traductor i investigador Jaume Medina i Casanovas (Vic, 1949) ha afegit a la seva ja nombrosa producció un altre títol: *El parlar d'una família vigatana*, obra que s'estructura en dos volums.

El primer volum conté la «Introducció» i el breu capítol titulat «Una família vigatana», seguit de tres capítols més llargs: «Els avantpassats i el domicili familiar» (detallada evocació de la nissaga de l'autor, comprenent-hi també els oficis exercits), «El parlar de la meua família» (extensa miscel·lània sobre les diferents característiques de la parla de la seva parentela i de la capital de la Plana en general, en què destacariem, per la seva originalitat, l'apartat dedicat a «Les respostes de rebot», tipus —Ah! —*L'ase de casa també ho fa*) i «Els refranys» (distribuïts segons la temàtica). En total ocupa 274 pàgines.

El segon volum conté els exhaustius capítols titulats «Les locucions i les frases fetes» (amb entrades i exemples, com també, sovint, explicacions, algunes d'elles formulades dins l'exemple mateix) i «Repertori lexicogràfic» (amb entrades i, quan l'autor ho creu oportú, explicacions). En total ocupa 498 pàgines.

Com es veu, doncs, en conjunt són 772 pàgines, que constitueixen una aplega de molt material d'interès lingüístic i etnogràfic, centrat en la família de l'autor —en la qual especialment destaca el seu pare Ramon— i, lògicament, ampliat a la ciutat de Vic i encara, indirectament, a altres indrets de la comarca d'Osona. Admirem la felicitat memòria d'en Jaume Medina, la seva capacitat d'observació, el prolongat esforç de treball, la meticulosa anàlisi de molts detalls —aportant les referències bibliogràfiques oportunes— i la lloable voluntat de contri-

buir a obtenir un nivell de llengua més genuí en els mitjans de comunicació. Certament, el lector de l'obra hi aprèn moltes coses que l'ajudaran a millorar el seu coneixement del nostre llenguatge, sobretot en el seu vessant popular.

Ara bé, com que hem de fer una revisió crítica, també hem d'indicar a aquest lector que tingui present que l'obra s'ha publicat sense passar per una revisió acurada. Així, per exemple, creiem que caldria haver distingit més entre el que és llengua estàndard o literària, el que són particularitats territorials o populars genuïnes (ni que a vegades davallin al nivell vulgar) i el que són castellanismes; també caldria haver distribuït millor alguns ítems, que ara van en algun apartat inadequat (així, en el capítol dels refranys, hi ha expressions que no ho són), i caldria haver evitat certes repeticions. Ja no parlem de corregir-hi les errates o badades, que, malauradament, se'ns escapen a tots. Així, baixant només a un parell de detalls puntuals, notaríem (pel que fa al primer volum, p. 97) que l'article de *tot lo dia* no és neutre sinó masculí i (pel que fa al segon volum, p. 361) suggeriríem a l'autor que busqués la procedència del terme col·loquial *amaneos*, no en l'hipotètic cast. *amaneos* o *maneos*, sinó en el cast. *meneos*.

En fi, podríem dir que el professor Medina ens ha ofert un diamant en brut: diamant, pel seu ingent volum de dades amb valor lingüístic i etnogràfic; en brut, perquè s'ha presentat, fins a cert punt, sense polir. Tant de bo que el mateix autor vigatà pugui procedir un dia o altre, d'una manera definitiva, a tal labor de poliment. Llavors la nostra felicitació i el nostre agraïment podran ser sense reserves. ◆

JOSEP RUAIX I VINYET